

MANUELA
SCHÖRGHOFER

NEVĚSTA
HŘÍCHŮ

KIO KAN

edice
KLOKAN

Copyright © 2020 HarperCollins in der Verlagsgruppe
HarperCollins Deutschland GmbH, Hamburg
Translation © Iva Kratochvílová, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DIE SÜNDENBRAUT
vydaného v roce 2020
nakladatelstvím HarperCollins
přeložila Iva Kratochvílová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-104-4

Seznam postav

Hlavní hrdinové

Fenja, léčitelka pátrající po své minulosti

Gerald z Aue, rytíř z Walescheidu,
tajný posel německého císaře

Rufus, Fenjin pes a věrný společník

Další postavy

Achatus, alchymista z Blankenbergu

Aristoteles VIII., jeho kocour

Diethelm z Deysenu, Schwanhildin otec

Dietke, Einhardova neteř

Einhard, sluha rytíře Gilberta

Gilbert z Monokerosu, pán na Eibenbachu

Hartwig z Aue, Geraldův starší bratr

Hermann z Aue, Geraldův a Hartwigův otec

Ingbert, opat kláštera Sankt Katharinenberg

Mathilda z Aue, Geraldova a Hartwigova matka

Roderich, laický bratr

Runhilda, Fenjina pěstounka

Schwanhilda z Deysenu, Geraldova snoubenka

Historické postavy

Fridrich II. Štaufský, císař Svaté říše římské,
26. 12. 1194–13. 12. 1250

Heinrich III., hrabě ze Saynu, asi 1185/1193–1. 1. 1247

Heinrich z Heisterbachu, opat stejnojmenného
cisterciáckého kláštera v pohoří Siebengebirge,
asi 1175/1180–11. 11. 1242

Mechthilda ze Saynu, manželka Heinricha III.,
asi 1200/1203 – asi 1285/1291

Názvy míst a řek tehdy a dnes

Acher	Agger (řeka)
Achera	Agger (obec)
Aldenkirchen	Altenkirchen
Adscheid	dnes část Hennefu
Alpach	Albach, dnes část Lohmaru
Hall	Schwäbisch Hall
Helmbund	osada, která již neexistuje, stojí už jen ruiny kostela
Lomere	Lohmar
Nunkirchen	Neunkirchen, dnes Neunkirchen-Seelscheid
Okenrode	Uckerath, dnes součást Hennefu
Schönesfeld	Oberschönesfeld

Siege	Sieg (řeka)
Seligental	Seligenthal, dnes část Siegburgu
Syberg	Siegburg
Walescheid	Wahlscheid, dnes část Lohmaru
Werd	dnes Donauwörth
Wimpfen	Bad Wimpfen
Wolsdorfer Berg	spolu s Riembergem jeden z dvojice pahorků, dnes na území města Siegburg; a jeho vrcholu byly lámány kameny na stavbu historických budov, zvané Wolsdorfer Brocken

Slovníček

bekyně	členky křesťanského společenství, které neskládají řeholní sliby, ale vedou zbožný život v celibátu
bruchy	krátké spodky, ke kterým se připevňovaly nohavice
celerář	odpovídal za hospodářské záležitosti klášteřa
cingulum	provazový opasek k mnišskému hábitu
dormitář	společná ložnice v klášteře
empora	otevřený vyvýšený ochoz, např. v kostele
falc	raně středověký hrad německého císaře
fortnýř	vrátný

grangie	zemědělský statek obhospodařovaný cisterciáckými konvrši
grut	pivo ochucené směsí bylin, které se používá před rozšířením chmeleného piva
hodinky	předepsané modlitby, zpívané mnichy v pravidelných časech
hromová bylina	trhací prach, přibližně od roku 1890 se pro něj používá název černý prach kvůli odlišení od bílého (glycerinového) prachu, ačkoli je spíše šedý až šedohnědý. Podrobný popis výroby se nachází v „Knize o ohni ke spalování nepřátel“ (Liber ignium ad comburendos hostes), jejíž nejstarší dochovaný opis vznikl pravděpodobně kolem roku 1250, zřejmě na základě starších textů. Osoba skutečného vynálezce je ztracena v mlhách času.
infirmář	odpovídal v klášteře za péči o nemocné
komnata	místnost vytápěná krbem (z lat. caminus)
konvršové	laičtí bratři v řeholním společenství; nepřijímali svěcení a vykonávali převážně fyzickou práci
kuběna	konkubína
kytle	halena, nosila se přes spodní košili a pod suknicí
lizéna	úzké, mírně vystupující svislé zesílení zdi opticky členící fasádu
mariánský bodlák	ostropěstřec mariánský
mázdřivka	záškrt

pakostnice	dna
pranýř	„sloup hanby“, kde byli provinilci vystavováni veřejně potupě
prevét	typ středověkého záchodu
refektář	jídelna v klášteře
suknice	tunika s rukávy, nosila se přes kytli
škapulíř	látkový přehoz přes tuniku, součást řeholního roucha
ujec	strýc z matčiny strany
varkoč	vesta bez rukávů, nošená přes brnění
vitriol	skalice, síran dvojmocného kovu obsahující krystalickou vodu
vitriolový olej	dýmavá kyselina sírová
zavití	od 12. století pokrývka hlavy vdov a vdaných žen. Je to závoj z pruhu plátna, který ovíjí a zakrývá temeno hlavy, uši a bradu.
zboží	šlechtický statek

Prolog

Sasko 1234

Ve slabé záři lojového kahánku vypadaly rysy mrtvého muže měkčí, než když byl naživu. Fenja se zhluboka nadechla pryskyřičné vůně čerstvě nařezaných jedlových větví, jimiž byla místnost vyzdobena. Dosud dokázaly zastrít zápach počínajícího rozkladu, vycházející z těla zesnulého kupce.

Fenja k sobě pevněji přitiskla proutěný košík. Měla v něm dva bochníčky chleba. Přistoupila k mrtvému, oblečenému do hrubé lněné košile, na některých místech se plátno už třepilo.

„Tihle kupci jsou všichni stejní,“ zabručela Runhilda vedle ní. „Za živa nakřečkoval majetek, své rodině zajistil blahobyť, a po smrti ho syn obleče do prvního lepšího hadru. Jenom doufám, že nám neupře naši odměnu.“ Vypadalo to, jako by slepé oko upírala na mrtvého muže, zatímco zdravým zírala na Fenju. „Pořád ještě jsi rozhodnutá, že chceš na sebe vzít jeho hříchy?“

Mladá žena se napřímila a trochu zvedla bradu. Ze zpleteného copu jí vyklouzl pramínek černých vlasů a pohládl ji po tváři. „Je čas, abych ti splatila aspoň trochu tvé dobroty, protože bez tebe bych už nebyla naživu. V budoucnu už nebudeš muset provinění zemřelých nést sama.“

Odhodlaně přistoupila k mrtvému, jeden bochníček, velký jako dlaň, mu položila na hrud' a druhý na napuchlé břicho. Na malém stolku rodina přichystala pohár zředěného červeného vína. Fenja po něm sáhla a oběma rukama ho přidržela nejprve nad čelem zesnulého.

„Kvůli své náhlé smrti jste se nemohl vyznat ze svých hříchů knězi ani přijmout poslední pomazání. Jsem tu, abych

vám pomohla. Odevzdejte mi své hříchy, aby se staly mými a vaše duše mohla svobodně vstoupit na nebesa.“

Fenja spustila pohár, až se jeho dno krátce dotklo vychladlého čela mrtvoly. Poté zopakovala obřad na místech, kde ležely chleby.

Runhilda svou žákyni pozorně sledovala a tu a tam přikývla. Fenje připadalo, že kolem pěstounčiných úst rozeznává smutný výraz. Položila pohár zpět na stolek, vzala chléb z prsou a kousek odtrhla. Pomalu ho namočila do vína a s mírným zachvěním sledovala, jak lačně nasává rudou tekutinu.

Drobek v její ruce svěže a lákavě zavoněl. V žaludku jí slyšitelně zakručelo, útrobám bylo zjevně jedno, že s tímto jídlem na sebe vezme kupcovy neřesti. Je zajímavé jen to, že od předchozího dne nic nejedla.

Vsunula si namočený kousek chleba do úst a zašklebila se. Víno chutnalo kysele. Byly hříchy toho muže tak velké, že nápoj zkazily? Statečně dál žvýkala a snažila se spolknout sousto, které jí váhavě sklouzlo do hrdla a v žaludku se snad proměnilo v kámen.

„Sněz ten chleba bez namáčení a víno si vypij až potom,“ poradila jí Runhilda. „Aspoň na jednom z toho by sis měla pochutnat, když už očišťuješ jeho duši.“

Fenja poslušně snědla nejdřív jeden chléb a zapila ho vínem. Bylo to tak mnohem lepší, i když se jí sevřelo patro a v ústech měla sucho. Potlačila touhu otrást se. Rychle snědla i druhý chléb a dopila zbytek vína.

Dolehla na ni zvláštní tíha, za kterou jistě nemohl jen její naplněný žaludek. Vzala na sebe duchovní provinění toho muže a bude je nyní muset nést až do konce svého života.

S údivem zaznamenala slzy v očích své pěstounky. Dojalo snad Runhildu, že se vydala v jejích stopách?

Starší žena zamrkala. „Někdy si říkám, že jsem tě tenkrát měla radši ponechat tvému osudu. Takovýhle život pro tebe není.“

Fenja okamžitě zavrtěla hlavou. „Jsem v pořádku a tohle chci.“ Udělala rozmáchlé gesto, které obsáhlo celou místnost.

„Snímat hříchy zemřelých v zakázaném rituálu, abys zachránila jejich duši?“ Runhilda si odfrkla. „Opravdu si myslíš, že bych tě to učila, kdybych znala nějaké jiné východisko?“

Trochu se předklonila. Jako by v jejím zdravém oku zaplanul temný oheň. „Co myslíš, že se s námi stane, když nás zvětří nějaký přehorlivý církevník?“

Runhilda se pokřižovala. „Díky bohu, že toho fanatického inkvizitora z Marburgu vloni zavraždili a hranice pro kacíře jako my zatím nezapalují tak rychle. Pořád ale musíme být ve střehu. Teď si necháme vyplatit odměnu a potáhneme dál.“

Když Runhilda stáhla rty do tenké čárky, bylo marné se vzpírat. Fenja tedy jen pokrčila rameny a otevřela dveře přístavku, ve kterém stály máry s bývalou hlavou rodiny. Venku už na ně čekali.

Kupcův syn, ramenatý muž v červené tunice, měl ruce založené na prsou. Jeho hubená žena, o dobré dvě hlavy menší než on, stála vedle něho se zarmouceným výrazem ve tváři a na boku si přidržovala nejmladší z pěti dětí. Nemotornými prstíky ji tahalo za zavítí, plachetku pevně ovinutou kolem uší a brady.

„Takže je to hotové?“ Fenjinu pozornost upoutal drsný hlas pána domu. Přece jen očekávala trochu víc vděčnosti nebo alespoň úlevy, že duše jeho otce byla zachráněna.

Runhilda stroze přikývla a natáhla ruku. „Teď splňte vsou část obchodu.“

Muž vytáhl z koženého váčku na opasku dvě mince a podával je Runhildě.

„Dohodli jsme se na dvojnásobné ceně.“

Koutky mužových úst se protáhly. „Samozřejmě vám musím odečíst cenu za čerstvý chleba a víno.“ Trhl hlavou směrem ke chlévu. „Zbytek výplaty na vás čeká támhle.“

Runhilda se napřímila. Fenja jí rychle položila ruku na rameno. „S tímhle mužem ne,“ zašeptala.

Občas se stávalo, že jim někdo nechtěl vyplatit dohodnutou mzdu. Runhildě se obvykle podařilo vymoci ji hrozbami a kletbami, ale Fenja vytušila, že tady by byl odpor nebezpečný. Nepochybovala, že tenhle kupec by je mohl nahlásit nejbližšímu duchovnímu. Jemně zatahala Runhildu za rukáv. „Pojďme se podívat, co nám nabízí.“

„Něco, co nepotřebuje,“ zabručela Runhilda, ale přesto následovala Fenju, která zamířila ke chlěvu.

Těžká dřevěná vrata při otvírání tiše zaskřípala. Fenju přivítal pach ovcí a zatuchlé slámy. V pološeru nejdřív nic neviděla. Kupec ji hrubě odstrčil stranou. Prošel kolem prázdné příhrady, jejíž obyvatelé byli ještě na pastvině. Vedle ní, v koutě vystlaném čerstvou slámou, ležela středně velká fena s krátkou ryšavou srstí. Čtyři štěňata vrněla, kňučela a vzrušeně padala jedno přes druhé. Pejsci se navzájem hravě kousali do plandavých uší a snažili se jeden druhého povalit.

„Ti jsou roztomilí,“ uklouzlo Fenje. Dřepla si k nim a natáhla ruku. Okamžitě k ní přišlo jedno ze štěňat. Jeho tmavohnědá srst se zaleskla ve světle, které pronikalo škvírami v prkenné stěně. Fenja si všimla, že má na čele bílou skvrnu. Štěně jí očichalo prsty a začalo je olizovat.

Zasmála se a vzhlédla k muži. „Chcete říct, že si mám jedno vybrat?“

K jejímu překvapení zavrtěl hlavou. „Ne, nemůžeš si vybírat. Ukážu ti, které můžeš mít. Ber, nebo nech být. Víc už nedostaneš.“

Udělal velký krok doprostřed smečky štěňat, která s pištěním uhýbala, a sáhl do otepi slámy. Fenja vzápětí zaslechla chraplavé zavrčení. Muž se otočil, jednou rukou pevně svíral čumák štěněte a druhou mu podepíral břicho. Fenja se zvedla a zírala na psíka, který si ji prohlížel kalnýma očima. Byl o něco větší než ostatní, ale srst měl matnou. Hned upozorovala hnisavou ránu na jeho předním běhu.

„Tak proto mi ho chcete přenechat, protože vám není k žádnému užitku.“

„Jestli ho dokážeš uzdravit, a když se ti ho podaří ochočit, bude tě už napořád chránit a dá za tebe život.“

Fenja přikývla, co jiného taky mohla dělat? Zato Runhilda spráskla ruce nad hlavou, když kupec s ryšavým uzlíčkem v náruči přistoupil k jejich vozíku a štěně do něj uložil. Jen co povolil stisk kolem psí mordy, mrňous se mu hned pokusil chňapnout po ruce.

„A čím ho asi budeme krmit? Samy často máme málo,“ hu-bovala Runhilda a zdravým okem přísně pohlížela na Fenju.

„Jestli přežije, bude si sám hledat krmení a možná i pro vás z toho někdy bude nějaká ta pečínka,“ ušklíbl se kupec škodolibě.

„Víte stejně dobře jako my, co nás může potkat s pytláčicím psem.“

Muž pokrčil rameny. „Prostě se nesmíte nechat chytit. Tak jako tak jste se snímáním hříchů samy vyloučily z křesťanského společenství.“

Runhilda stiskla rty. Beze slova pokynula Fenje, aby se chopila jedné ze dvou rukojetí. Společně vytáhly ze dvora malý čtyřkolový vozík, na kterém byl naložený všechn jejich majetek.

„No výborně,“ zavrčela Runhilda. „Kvůli tomuhle sis poskvrnila duši – pro pár mincí a nemocného psa.“

„Však se uzdraví,“ odpověděla Fenja s větší jistotou, než jakou ve skutečnosti cítila.

„Samozřejmě že se uzdraví,“ potvrdila Runhilda. Zhluboka si povzddechla. „Ten kupec měl pravdu, pes nám skutečně může něco ulovit.“

„Pamatuješ si na koně křížáckého rytíře, jehož syna jsi před pár měsíci uzdravila?“ zeptala se Fenja. „Dám pejskovi jméno Rufus, po tom ryšavém hřebci s lesklou srstí.“

„Tenhle ale zatím vypadá dost zanedbaně,“ namítla Runhilda nevrle.

„To se změní. Uvidíš, že nám dnešní den přinese štěstí.“

Její pěstounka neodpověděla, ale na rty se jí vkradl slabý úsměv.

1. kapitola

V hrabství Hohenlohe byl velmi teplý jarní den roku 1238. Fenja rozhrnula dosud jen řídce olistěné větve. Před ní ležela téměř hladká voda jezera. Přitom se jí právě zazdalo, že slyší šplouchnutí. Už se chystala pustit větev keře, za kterým se schovávala, když se z vody kousek od břehu vynořil muž. Zřejmě právě skočil do jezera.

V prvním okamžiku chtěla opatrně vycouvat, nedokázala ale z plavce spustit oči. Kroužil po hladině energicky a jakoby bez námahy. Najednou se zastavil a Fenja cítila, že se dívá přímo na ni. Unikl jí tichý polekaný výkřik, rychle si dlaní zakryla ústa.

Uslyšel ji! Svižně doplaval směrem k ní a postavil se ve vodě jen pár kroků od ní. Pohledem zkoumal svažité břeh. Hravé vlnky mu hladily ploché břicho.

Fenja jako zkamenělá zírala na mokrý, dobře stavěný trup a silné paže. Opálená kůže se leskla ve slunečních paprscích. Vlhké vlasy měl neznámý volně svázané na zátylku. Z obličej s jemnými rysy a výraznými lícními kostmi směle vyčníval orlí nos.

Nejvíc ji však fascinovaly jeho oči. Měly barvu světlého jantaru, jaký se nacházel na mořských plážích daleko na severu říše. Teď je zamhouřil a zamrkal.

Objevil ji navzdory protisvětlu? Instinktivně o krok ustoupila. Zapraskání příšlápnuté větvičky jí zaznělo v uších jako úder kladiva na kovádlinu.

Muž okamžitě obrátil pozornost na křoví. Slunce v tu chvíli zastřel mrak a Fenja viděla, že neznámý rozevřel oči, když se jejich pohledy setkaly.

„Hej, ty tam, pojď ven a ukaž se!“

Fenja pustila větev, otočila se a utíkala zpátky po cestě, jako by jí honili všichni čerti.

„Co se stalo?“ vykřikla Runhilda, když k ní doběhla, udýchaně se opřela o vozík a Rufus se jí okamžitě přitiskl k noze.

„Nic,“ zalapala po dechu.

„Vypadáš, jako bys potkala vodníka.“

Fenja si byla jistá, že ten muž nebyl vodník, ale člověk, navzdory jeho neobvyklým očím. Nechtěla však o něm Runhildě povědět. „Všechno je v pořádku,“ ujistila starší ženu. „Jenom jsem spěchala.“

„Tak půjdeme dál. Do večera chci urazit ještě pořádný kus cesty na sever.“

Fenja poslušně spolu s ní táhla vozík a nutila se už nemyslet na neznámého mladíka s jantarovými očima.

O řadu týdnů později Fenja a Runhilda putovaly přes hrabství Kevernburg. Cesta se klikatila mezi hustým jedlovým porostem. Když se slunečnímu světlu podařilo proniknout jehličnatou střechou, psí srst se ryšavě zaleskla.

Rufus poskakoval před nimi, s nosem těsně u vlhké země. Vyrostl z něho pořádný hafan, Fenje sahal až nad kolena. Stezka stoupala mírně do kopce a byla špatně sjízdná. Musely se namáhat, aby společně utáhly vozík po cestě plné hrbolatých kořenů, ale Runhilda trvala na tom, že klášter v Georgenthalu objedou velkým obloukem. Zasadila právě ve chvíli, kdy se Fenje zezdalo, že za další zatáčkou zaslechla potlačené sténání. Podívala se na psa. Rufus se zastavil, zvedl hlavu a nastražil uši. Z hrdla se mu ozvalo tiché zavrčení.

Runhilda strnula. Přiložila si prst na rty a pustila rukojeť vozíku. Téměř neslyšně sebrala na kraji cesty silnou větev a zastrčila ji pod kolo, aby se povoz nerozjel z kopce. Vzala z korby železnou pánev a opatrně se plížila dopředu po stezce, s Rufusem těsně po boku.

Fenja je nehlučně následovala. Pohled jí padl na kámen velký asi jako pěst. Další zasténání ji přimělo, aby ho zvedla. Rychle setřásla hlínu ulpívající na spodní straně a potěžkala ho v ruce. Házet uměla docela přesně a kámen byl ideální zbraní, kdyby se ocitly v nebezpečí.

Jejich opatrnost však nebyla zapotřebí. Když došly za zátáčku, uviděly na kraji cesty sedět mnicha. Oběma rukama si svíral pravou nohu. Kotník, který vykukoval zpod lemu ušpiněné, kdysi čistě bílé tuniky, byl silně oteklý a začínal modrat. Runhilda spustila ruku s pánví.

Muž si jich všiml až teď. Pohlédl na Runhildu a na okamžik zapomněl na bolest. Fenja měla dojem, že se chtěl pokřížovat, ale rozmyslel si to a nasadil nucený úsměv. „Pochválena buď Panna Maria. Dobré ženy, pomozte mi prosím, dopravte mě dolů do údolí. Nebudete škodné.“

„Máme jiné věci na práci, mnichu,“ zasyčela Runhilda a založila si ruce na prsou.

Fenja odhadla, že muži táhne na padesátku. Jeho hubený obličej pod věncem hustých černých vlasů, jen s několika šedými prameny, vypadal dobrosrdečně. Upustila kámen a přistoupila k němu. Černý škapulíř přehozený přes bílý hábit prozrazoval, že jde o cisterciáka. S ohledem na jejich řemeslo bylo záhodno držet se dál od všeho duchovenstva. Zvláště k zástupcům tohoto řádu se Runhilda vždycky chovala mimořádně ostražitě, přestože Fenje nikdy neprozradila, co ji k tomu vede.

Muž na ni prosebně upřel světlé oči. Fenja cítila, že se v ní zvedá vlna soucitu.

„Kdo jste?“

Mnich neurčitě mávl rukou směrem k východu. „Jsem bratr Antonius, celerář kláštera Georgenthal. Byl jsem ve vsi Vitzerod na kontrole našich majetků. Na zpáteční cestě jsem zakopl o kořen a podvrtnul si kotník.“

Fenja si k němu přidřepla. „Mohu se podívat na vaše zranění?“

Bratr Antonius souhlasil a hlasitě zaúpěl, když mu kotník opatrně prohmatávala. „Nic není zlomené,“ konstatovala po chvíli. „Jak daleko to ještě máte do svého kláštera?“

„Dobrou hodinu.“

Přikývla a otočila se k Runhildě, která rozhovor sledovala s nevrlym výrazem ve tváři. „Nemůžeme ho tu přece nechat jen tak ležet,“ zašeptala Fenja. „A kromě toho neuškodí, když odříká pár modliteb za naši spásu.“

Koutky Runhildiných úst ještě víc poklesly. „To tvoje dobré srdce nám jednoho dne vážně zláme vaz. Tak dobře, vezmeme ho dolů do údolí, ale jenom ke klášterní bráně.“

Bratr Antonius vykulil oči, když se k němu ženy vrátily se svým vozíkem. S úlevou se usmál. „Takhle to bude samozřejmě mnohem jednodušší.“

Fenja trvala na tom, že mu napřed ošetří nohu. Přehrabovala se tyglíky a hrnečky ve voze, dokud nenašla arnikovou mast. Opatrně ji rozetřela na kotník. Potom ho pevně ovázala několika pruhy plátna.

„Určitě máte na území kláštera nějaký potok.“

„Ne přímo tam, ale docela blízko.“

Fenja byla spokojená. „Co nejčastěji si v něm nohu ochlazujte a pokládejte ji do zvýšené polohy. To pomáhá nahromaděné krvi odtékat zpátky do těla.“

Bratr Antonius se krátce ušklíbl, jako by se chtěl zeptat, jak to má asi stihnout mezi prací a pravidelnými modlitbami, nic však neřekl.

„Je to důležité,“ zdůraznila proto Fenja trochu ostřeji. „Čím víc budete nohu namáhat, tím hůř se bude hojit.“

„Předám tu radu našemu infirmáři,“ slíbil mnich vážně.

Podpírán z jedné strany Runhildou a z druhé Fenjou odkulhal dozadu k vozíku a s jejich pomocí se na něm usadil.

„Naštěstí pro nás teď vede stezka dolů,“ zabručela Runhilda, načež mlčky zamířily do údolí. Fenja byla také ráda,

že těžkého muže nemusí táhnout nahoru, protože cesta byla i tak dost dlouhá.

Bylo časně odpoledne, když bratra Antonia vysadily před branou kláštera. Ačkoli Fenja nechápala důvod, žádnými prosbami nedokázala Runhildu přesvědčit, aby si v domě pro hosty aspoň chvíli odpočaly a posilnily se. Runhilda odmítla i doporučující dopis, který mnich chtěl nechat vyhotovit a který by jim zajistil pomoc, kdyby se dostaly do nesnází a hledaly útočiště v některém cisterciáckém klášteře.

Přijala pouze jeho slib, že se bude modlit za spásu jejich duší, a cestovní proviant v podobě dvou džbánů vína, kusu šunky a trochy obilí, luštěnin a chleba, který jim bratr Antonius nakonec vnutil.

Teprve pozdě odpoledne dorazily zpátky na místo, kde předtím odbočily, a pokračovaly původním směrem. Fenja se s chutí zakousla do jedné z koblih, které jí Antonius podstrčil.

„Proč jsi mu řekla, že cestujeme do Reinhardsbrunnu pomodlit se u hrobu durynského lankraběte?“ zeptala se Runhildy.

Pěstounka si dovolila pousmáním. „Bylo by podezřelé, neříct mu, kam jdeme. Také jsem ho chtěla trochu poškádlit. Víím, že tamní benediktini se zasloužili o přemístění jeho cisterciáckého kláštera z kopce do údolí.“

„Chápu, proč nechceš cizím lidem prozradit naše křestní jména, ale proč jsi obelhala toho duchovního? Bratr Antonius je čestný muž. Co když teď jeho modlitby za naši spásu nebudou vyslyšeny?“

Runhilda se okamžitě stáhla do sebe. „Však on Pán bude znát naše jména, jestli ten mnich dodrží slovo a opravdu se za nás bude modlit.“

Fenja zajedla svůj povzdech dalším soustem masného pečiva. Jednoho dne se jí podaří od Runhildy vyzvědět důvod jejího strachu z cisterciáků.

Závan větru, který se prodral otvorem ve zdi, sfoukl polovinu svíček. Zbývající dvě prudce plápolaly, vrhaly na stěnu mihotavé stíny a vykreslovaly rozmazanou siluetu muže sklánějícího se nad dopisem.

Pergamen lehce zašeleštil, když ho se sevřenými rty svinoval. Roztržitě si dlaní přešel tonzuru. Vyslyšela snad Nejsvětější Panna po všech těch letech jeho prosby? Kolik mohlo existovat žen s jedním slepým okem, které s sebou měly společnici ve správném věku?

Jména se neshodovala, ale to ho neudivilo. Od mazané Runhildy očekával, že cisterciákům v Georgenthalu udá falešná jména. Vždyť se na útěku před ním úspěšně skrývá už sedmnáct let. Teď ale konečně nastal den, kdy se dopustila neopatrnosti. Bratr, kterému pomohly, to z vděčnosti označuje větším cisterciáckým opatstvím a žádá o podporu pro své záchránkyně, kdyby někdy zakleपालy na klášterní bránu.

Byl si tak jistý, že Runhilda se už nikdy nevrátí do hrabství Sayn, natož aby přišla sem do Sankt Katharinenbergu.

Roztřásl se mu ruce, proto si propletl prsty. Dřevěný kříž na jeho hrudi najednou jako by ztěžkl. Mimovolně ho sundal a položil na stůl před sebe. Musí se ujistit, jestli ta mladá žena je doopravdy Fenja. Neklidně přecházel sem a tam po malé místnosti.

Roderich! Na toho jediného se může spolehnout. Pošle ho do Georgenthalu, aby zachytil stopu těch dvou žen – aby je vyslídlil jako honící pes.

Jeho pohled padl na odložený kříž. Pomyslel na to, čeho v životě dosáhl. Nikdo mu to nesmí vzít. Rty se mu stáhly do zlomyslného úsměvu. Napraví svou tehdejší chybu. Tentokrát mu Fenja neunikne.

Frkání koní, řinčení zbraní a všechny ostatní zvuky polního ležení před lombardským městem Brescia utichly, jakmile se Gerald potopil. Chvilí si vychutnával klid v chladné říční

vodě, která ho obklopila. Uplaval několik temp proti proudu, potom se vynořil a odhrnul si z čela mokré vlasy. Okamžitě ho zasáhlo srpnové vedro, které se ani teď večer ještě nezmiřnilo. Doplavал až k nejbližší zátočině, obrátil se na záda a nechal se slabým proudem Melly unášet nazpět.

Při plavání si pokaždé vzpomněl na setkání s neznámou dívkou za Alpami, přestože od té doby uplynulo už několik měsíců. Nezahlédl z ní o moc víc než útlu tvář orámovanou černými vlasy a oči modré jako horské jezero. Tak rád by se byl za tou prchající pannou rozběhl. Ale jeho odění leželo na břehu příliš daleko. Nelitoval, že se tehdy vyplížil z vojenského tábora, aby si zaplavал, jinak by ji nikdy nepotkal. Gerald se mimoděk zazubil. Utekla rychle jako lasička, poté co ho nepochybně hodnou chvíli pozorovala. Opravdu smůla.

Mladý rytíř se rozhodl plavat zpátky. Zarazil se, když vedle místa, kde nechal oblečení, uviděl dřepět nějakého muže. Měl na sobě bílý varkoč s černým křížem na hrudi. Dýkou si čistil nehty a přitom Geralda pozoroval jasnými očima zpod hustého obočí.

Gerald často vídal členy Řádu německých rytířů po boku jejich zemského mistra Heinricha z Hohenlohe. Neměl však ani ponětí, co by po něm tenhle mohl chtít. Gerald neměl s Řádem nic společného a rozhodně by se do něho nenechal naverbovat. Sem ho přilákaly peníze, ne sláva, čest, nebo dokonce touha pomoci císaři v boji proti lize lombardských měst.

Doma na něj čekala jeho nastávající.

Schwanhilda z Deysseu je hezká, milá a bude z ní dokonalá manželka. Především ale přinese do manželství bohaté věno. Gerald ji znal už od dětství a jejich otcové byli přátelé. Jen z toho důvodu Diethelm z Deysseu souhlasil se sňatkem své dcery s Geraldem, který jako druhorozený syn nikdy nezdědí rodinný majetek.

Nejprve ale musí dokázat, že je Schwanhildy hoden. Císařovo tažení mu k tomu poskytlo příležitost. Měl v úmyslu vrátit se jako zámožný muž. Ožení se a po Diethelmově

smrti se stane pánem statků rytířů z Deyssenu. Modlil se za to skoro každý večer.

Gerald doplaval ke břehu. Vystoupil z vody natolik, aby mu ještě zakrývala boky, založil si ruce na prsou a čekal. Rytíř vstal. „To je od vás docela lehkomyšlné plavat neozbrojený na nepřátelském území.“

„Zaútočte na mě a zjistíte, že se umím velice dobře bránit. Ale vy jste sotva přišel kvůli tomu.“

Rytíř nehnul ani brvou a odpověděl: „Císař vás chce vidět.“

Geralda polilo horko. Od svého příjezdu před dvěma měsíci se ke štaufskému panovníkovi nikdy nedostal blíž než na padesát kroků. Proč se chce vládce Svaté říše římské najednou setkat s bezvýznamným rytířem? Jak se o něm vůbec dozvěděl? To nebylo dobré. Fridricha sice považovali za velkorysého, když mu někdo prokázal nějakou službu, ale ke svým nepřátelům byl nemilosrdný, jak právě na vlastní kůži zjišťovali obyvatelé Brescie.

„Máte snad v úmyslu nechat císaře čekat? Jak dlouho tam chcete ještě postávat?“

Gerald okamžitě spustil paže a vystoupil celý z vody. S úsměvem si všiml pohledu německého rytíře, směřujícího ke kožené pochvě na jeho lýtku, ve které měl zastrčený nůž.

„Máte štěstí, že jste na mě nezaútočil.“

Muž neodpověděl. Mlčky přihlížel, jak se Gerald obléká. Když si nakonec připevnil opasek s mečem, rytíř mu pokynul, aby ho následoval.

Gerald by cestu našel i bez průvodce, koneckonců tu každý věděl, kde je císařův stan. Přesto se beze slova vlekl přes ležení za rytířem.

Mnozí uposlechli Fridrichovu výzvu, aby mu pomohli v boji proti Milánu a jeho spojencům. Město se odmítalo podrobit a jakákoli jednání koncem loňského roku zkrachovala. Po rozhodnutí Milána vzdorovat se na jeho stranu postupně postavila i další města. Toto jádro takzvané Lombardské ligy teď bylo třeba rozbít.

Gerald odhadoval početnost vojska na několik tisíc mužů ze všech částí říše. K nim se přidali bojovníci císařových spojenců a přátel. Tomu odpovídala hlasitost hluku. Ozývaly se tu hádky, smích a rachocení hracích kostek. Zbrojnoši pečlivě olejovali čepele mečů a čistili kroužkovou zbroj; a rytíři, kteří žádné zbrojnoše neměli, to dělali sami. Vůně rozmanitých pokrmů z různých národních kuchyní se mísily a vytvářely nedefinovatelný pach, který Geraldovi bral všechnu chuť k jídlu. Po ležení se potulovali psi a hledali žrádlo. Jeden se s vytím vyhýbal kopancům tlusté ženy, která cosi míchala v kotli nad ohněm.

Minulí saracénské lučištníky pocházející z Lucery a Gerald vytušil, že jeho cíl už není daleko. Když ho poprvé spatřil, překvapil ho císařův poměrně prostý, i když velký stan. Očekával mnohem honosnější ubytování.

Řádivý rytíř mu naznačil, aby počkal, a přistoupil ke dvěma strážcům, stojícím u vchodu. Tiše s nimi prohodil pár slov. Jeden zmizel ve stanu, vzápětí znovu vyšel a pokynul Geraldovi. Přidržel mu stanovou plachtu a Gerald vstoupil dovnitř.

Krátce se rozhlédl, potom poklekl na jedno koleno, pohled upřel na sešlapanou zežloutlou trávu a v této poloze čekal. Fridrich II. nebyl sám. Právě něco říkal nářečím volgare, kterým se mluví na Sicílii a v Apulii, černovlasému muži s pronikavými očima. Gerald si tím nebyl úplně jistý, ale domyslel si, že návštěvníkem bude Ezzelino da Romano, císařův zeť. Muž se krátce uklonil a vyšel ze stanu.

„Povstaňte, Geralde z Aue,“ přikázal Fridrich.

Gerald se zvedl. Průměrně vysokého císaře převyšoval o půl hlavy. Fridrich ukázal na jedno z dřevěných, bohatě zdobených skládacích křesel, která obklopovala stůl se šachovnicovým vzorem, a vyzval rytíře, aby se posadil.

Zadní část stanu zakrývaly před Geraldovým pohledem drahocenné látky. Neslyšel za nimi žádné zvuky, předpokládal proto, že je s císařem sám.

Zrychlil se mu tep. Jestliže Fridrich nechce, aby je někdo slyšel, musí jít o choulostivou záležitost. Usadili se naproti sobě, články jejich kroužkových košil přitom tiše zacinkaly.

Geralda trochu udivilo, že císař, na rozdíl od mnoha jiných v ležení, měl na sobě zbroj. Očekával snad výpad obyvatel Brescie? To nebylo moc pravděpodobné, protože ti se zabarikádovávali za svými hradbami a sotva by se pustili do otevřené polní bitvy proti celé armádě.

Fridrich měl na sobě bílý varkoč, na prsou se mu vyjímal černý orel, erbovní pták jeho sicilského království. Opřel se lokty o stůl, sepjál konečky prstů a podmanivě se usmál.

Gerald se snažil nedat najevo své vzrušení. Už slyšel, že císař umí velmi přesně pozorovat a vyložit si mimiku a výraz svého protějšku. Když mu na tom záleželo, dokázal kohokoli velice obratně uklidnit nebo naopak popíchnout. Ale jeho nálada se také mohla náhle změnit a na dotyčném se pak jeho hněv vybil jako bouřka.

Teď však ani mráček nekalil císařovu náladu, pohladil si bezvousou bradu a zahleděl se Geraldovi do očí. „Povolali jsme vás kvůli jistému přání. Pro svůj záměr potřebujeme muže, který se vyzná v hrabství Sayn. Bylo nám řečeno, že pocházíte z oné oblasti. Vaším jediným majetkem je vaše zbroj a vyzáblý kuň. Domníváme se, že byste určitě nic neměl proti měšci zlata.“

Gerald opatrně přikývl.

„Co byste s ním podnikl?“

„Kdyby ta částka byla dostatečná... oženil bych se.“

V odpověď na Fridrichovo zvednuté obočí Gerald vysvětlil: „Nedaleko od dvorce mého otce je rytířské panství. Tamní pán má jen jedinou dceru. Pokud se z tohoto tažení vrátím ve zdraví a s plnými kapsami, budeme mít svatbu.“

„Takže vás sem dovedla láska?“

Jak snadné by teď bylo nechat císaře při této domněnce. Ale krátké zaškubnutí jeho víček varovalo Geralda, aby se tomu prvnímu popudu nepoddal. Nejprve si tedy odkašlal,

aby získal trochu času a připravil si vhodnou odpověď. Zamýšleně si promnul kořen nosu, než se podíval panovníkovi zpříma do očí. „Je to spíš panství, co mě vábí.“

Fridrich se pousmál. „Určitě se vám podaří spojit příjemné s užitečným. Jste statný mladý muž a výraz pevné vůle ve vašich očích nám připomíná pohled naší první manželky Konstancie Aragonské.“

Císař trhl rukou, jako by chtěl zahnat duchy minulosti. „Ale přejděme k důvodu, proč jsme vás nechali zavolat.“

Gerald mimoděk napjal svaly a trochu se předklonil.

„Zajisté vám nezůstalo skryto, že obyvatelé Brescie nám kladou prudký odpor. Víme, že se za hradbami objevují snahy, aby se nám město vzdalo, zatím ale převažují pochybovači, kteří nevěří v naši shovívavost.“

Nejspíš nebezpečně, pomyslel si Gerald, ale dal si dobrý pozor, aby své úvahy nevyslovil.

„Používáme moderní válečné stroje a Brescia nám to oplácí stejnou mincí. Obléhání se už táhne déle, než je nám milé, a přejeme si rychlé vyřešení té záležitosti.“

„A k tomu potřebujete mne, můj císaři?“

Fridrichovi na okamžik spadla maska. Štauf se potutelně usmál. „Od našeho milovaného švagra, anglického krále Jindřicha, jsme slyšeli o nové zbrani – takzvané hromové bylině.“

Gerald nechápavě svažil čelo. „Tomu nerozumím. Jak by vám rostlina mohla přinést vítězství? Plánujete otrávit obyvatelstvo?“

Fridrich udělal odmítavý posunek. „To není rostlina, ale jemně mletý tmavý prach, který dokáže vyvolat hrom a rozbořit zdi. Není to ještě úplně vyzkoušené, ale anglický alchymista, o kterém mluvil Jindřich, má bratrance, který žije v hrabství Sayn a právě na tom pracuje.“

Geraldovi docházely souvislosti. „A protože já jsem také odtamtud, přejete si, abych překročil Alpy a ten zázračný prostředek vám tam obstaral?“

„Stačí receptura – pokud se alchymistovi podařilo vyrobit použitelnou směs. Máme vlastní schopné alchymisty. Hned jak budeme znát správný poměr všech přísad, necháme Bresciu pocítit plnou tíhu našeho císařského hněvu. Jakmile město padne, obrátíme se proti Milánu a dokážeme tím jak Svatému otci v Římě, tak Lombardské lize, že proti nám nemůže nikdo obstát.“ Konec jeho řeči doprovodila rána pěstí, jež otřásla deskou stolu.

Gerald si nedokázal představit, že by hromová bylina mohla opravdu existovat. Na druhé straně měl Fridrich všude své špiony, takže na tomto záhadném vynálezu jistě bylo něco pravdy.

„Kde najdu toho alchymistu?“

„Prý se usadil v Blankenbergu. Říká vám to něco?“

„Samozřejmě, hrabě ze Saynu tam má hrad. Jednou za čas ho navštíví a já jsem tam byl už mnohokrát.“

Císař se zatvářil velmi spokojeně. „Výborně. Takže se v té osadě jistě velmi dobře vyznáte. Je totiž nanejvýš důležité, aby vaše poslání zůstalo v tajnosti. Nikdo nesmí tušit pravý důvod vaší cesty. Jakmile budete mít v rukou návod na přípravu toho prachu, okamžitě se k nám vrátíte.“

„To ovšem znamená, že nesmí být podle ničeho poznat, že jsem váš posel. Nedostanu ani dopis pro hraběte, aby mě podpořil?“

„Přesně tak. Co myslíte, že by řekl papež, kdyby se mu doneslo, že máme v úmyslu použít takovou zázračnou zbraň? Dal by nás znovu do klatby.“

„Takže ani hrabě Heinrich ze Saynu se o tom nesmí dozvědět? Vždyť je vám velmi oddaný.“

„O věrnosti hraběte Heinricha samozřejmě víme, ale on je současně velice bohabojný. Způsobili bychom mu konflikt svědomí, a to nechceme našemu poddanému udělat. Recepturu musíte od alchymisty nějak vyloudit, aniž byste vzbudil jeho podezření a odhalil skutečný důvod svého zájmu.“

Gerald se zakabonil. Najednou se Fridrich stará o svědomí hraběte Heinricha, přestože to je jeden z nejmocnějších vládců v Porýní.

„Netvrdili jsme, že to bude snadná cesta,“ řekl císař pomalu, zřejmě si Geraldovo mlčení vyložil jako váhání.

„To takové cesty nebývají, ale když za ni bude odpovídající odměna...“ Gerald nechal v prostoru viset nedokončenou větu.

Fridrich položil na stůl kožený váček, ve kterém to hlasitě zacinkalo. „Tehle pytlík obsahuje tolik mincí, kolik stojí váš meč a zbroj. Obojí musíte nechat tady. Nesmí na vás padnout sebemenší podezření, že jste v nějakém spojení s námi. Vezměte si svého hubeného koně a připojte se k nějaké skupině pocestných. Až se k nám vrátíte s recepturou, dostanete zpátky své brnění i zbraň a také dvojnásobek zlata, které vám dáváme teď. Tím bude zajištěna vaše budoucnost.“

„A když to nedokážu?“ odvážil se Gerald namítnout.

Štaufský císař pokrčil rameny. „V tomto případě alespoň neutrpíme žádnou finanční ztrátu. A teď se svlékněte. Dostanete nové oblečení.“

Roderich si instinktivně přetáhl přes hlavu kapuci pláště, prošel branou a opustil klášter Georgenthal. Ostrý vítr škubal sukrem zakrývajícím hábit, který prozrazoval jeho postavení cisterciáckého konvrše.

Bylo snadné vytáhnout z bratra Antonia všechny podrobnosti o obětavé pomoci těch dvou žen. Opěvoval zejména laskavost a dobrotu té mladší. Jména byla samozřejmě odlišná a Roderich byl přesvědčený, že mnichovi sdělily i nesprávný cíl své cesty. Získal však dvě důležitá vodítka: mladá žena byla červonosá, jak doufal jeho pán, a doprovázel ji veliký pes s ryšavou srstí.

To by v tom byl čert, aby nedokázal najít jejich stopu a přemoci je. Spěšně se pokřížoval jako vždy, když se do jeho myšlenek vkradl ďábel.

Jediné, co ho trochu znepokojovalo, byl ten pes. Roderich byl sice silný, neúprosný a schopný zabíjet lidi, neměl však zrovna moc bojových zkušeností. Potýkat se současně se dvěma ženami a ještě k tomu se psem by bylo nerozumné, pokud se má jeho plán vydařit. Zamyšleně zamířil ke stromu, pod kterým si schoval vak s méně nápadným oblečením. Musí ženy napřed rozdělít, potom jednu po druhé přemůže, ale nejdřív možná zabije psa.

Otevřel pytel a vytáhl z něho hnědou tuniku. Když je bude nepozorovaně sledovat, určitě se mu naskytne vhodná příležitost. Jediné, co musí dělat, je trpělivě vyčkávat.

Nejprve je však musí najít. Jistě bude užitečné pomodlit se k Nejsvětější Panně a důvěřovat v její pomoc. Posadil se tedy pod lípu, sepal ruce a prosil Matku Boží, aby ho podpořila v jeho poslání ve prospěch řeholního společenství.

2. kapitola

V Bavorském vévodství paprsky srpnového slunce v pozdním odpoledni již ztrácely sílu a nebyly schopné proniknout korunami stromů.

„Tohle je dobré místo,“ rozhodla Runhilda.

Před nimi se otevírala malá jeskyně, vchod napůl zarostlý křovím. Objevily ho náhodou díky tomu, že Rufus tu vyplašil lišku. Jeskyňka obklopená mohutnými stromy se nacházela pod vrcholem kopce. O pár kroků dál les už řídl a na úpatí mírného svahu mohly rozeznat vesnici. Mezi šťavnatě zelenými loukami se klikatil malý potůček.

„Zajdi dolů a podívej se, jestli najdeš nerozkvetlou mátu. Přitom můžeš ve vesnici rozšířit zprávu, že jsou poblíž dvě

léčitelky. Třeba někdo potřebuje naši pomoc. Já tu mezitím připravím přístřeší. Moc se ale neloudej, brzy bude tma.“

Fenja zapískala na Rufuse a vyrazila na cestu.

Pes vesele poskakoval v trávě, chňapal po motýlech, kteří mu tančili před nosem, čenichal u myších děr a rozhrabával krtince. Zjevně se tím bavil a jeho rozpustilost Fenje vykouzlila na tváři málokdy vídaný úsměv.

Rufus jí vnesl do života hodně radosti. Tu a tam ulovil králíka a obohatil jim tak jídelníček.

Ráda ho hladila po lesklé srsti a hlavně v noci si užívala teplo, které psí tělo vyzařovalo. Byl pro ni jako člen rodiny. Ne že by někdy nějakou měla. Kam její paměť sahala, vždycky byla jen s Runhildou. Nevěděla, odkud pochází. Runhilda jí pouze řekla, že její rodiče byli zabiti a ona že ji našla schovanou ve slámě v rohu chalupy.

Čím byla starší, tím víc na Runhildu naléhala, aby se tam spolu vrátily. Třeba by i po všech těch letech přece jen našly nějaké stopy. Takové zvěrstvo si sousedé jistě zapamatovali a někdo z nich snad mohl něco vědět. Ale kdykoliv na to zavedla řeč, Runhilda ji hned okřikla. Tvrдила, že si nikdo ničeho nemohl všimnout, protože chalupa stála na samotě. Fenja by jí konečně měla dát pokoj a být ráda, že to přežila.

Dívka zuřila kvůli tomu, že vrazi utekli a nikdy tak nebudou voláni k zodpovědnosti. Jako dítě často hloubala o tom, že jakmile vyroste, vypraví se je hledat. Zatím ale neměla to srdce opustit Runhildu. A nevěděla ani, odkud by měla začít. Alespoň to místo musí na Runhildě konečně vyloudit. Fenja si povzdechla a pevně si umínila, že se pěstounky znovu zeptá a nevzdá se, dokud nedostane odpověď.

Došla na dno údolí a přeskočila potůček. Na první pohled jí bylo jasné, že na požadovanou mátu tady nenarazí, rozhodla se proto navštívit nejdřív vesnici. Na zpáteční cestě půjde kus podél potoka. Třeba něco najde později.

Roderich si zammnul ruce. Ukrytý za kmenem stromu pozoroval, jak dívka se psem běží z kopce. Najít stopu těch dvou žen mu trvalo déle, než čekal. Teď však je už čtyři dny sledoval z přiměřené vzdálenosti, aby ho nezavětril pes. V ruchu malého tržiště kolem nich prošel dostatečně blízko, aby se jim mohl podívat do tváře. Runhildu by okamžitě poznal mezi tisíci. Jen vlasy teď měla šedivé a obličej mnohem vyhublejší než před sedmnácti lety.

A to děvče? Fenje nebyl ani rok, když vyvraždili její rodinu. Přesto Roderich okamžitě věděl, že je to ona. Podobala se matce jako jeden cisterciácký mnich druhému. Ještě téhož dne po odchodu z tržiště zašel za písařem a nechal si sepsat dopis, ve kterém hlásil, že jde skutečně o hledané osoby a že se po úspěšném dokončení svého úkolu okamžitě vrátí do Sankt Katharinenbergu.

Roderichovi stoupala do nosu pryskyřičná vůně stromové kůry a znovu zaměřila jeho pozornost na dívku.

Fenja dorazila na dno údolí, přeskočila potok a vykročila směrem k vesnici. Nejspíš se tam chce poptat, jestli někdo nepotřebuje pomoc léčitelky. Roderich už zjistil, že si ty dvě takhle vydělávají na živobytí a občas také prodávají podomácku vyrobené masti a tinktury. Stařeně se tedy podařilo Fenju vychovat a něco ji naučit. I když proti němu jí takové znalosti nepomohou.

Se svráštěným obočím sledoval, jak Fenja mizí v jedné z chalup. Chvilí čekal, než se dveře znovu otevřely. Vyšla nějaká žena a zavolala na chlapce, který se dvěma dalšími dětmi seděl na cestě. Ten vyskočil a rozběhl se do polí. Zřejmě ho poslali, aby někoho přivedl.

Roderich si byl jistý, že se Fenja hned tak nevrátí. Má tedy dost času podrobit Runhildu pořádnému výslechu, než pošle její duši do pekla. Opustil úkryt a zkontroloval, jak dobře drží dýka, jejíž pochvu měl dvěma tkanicemi připevněnou k předloktí tak, aby byla schovaná v rukávu.

Runhilda ho neslyšela, otočila se, teprve když tělem zastínil světlo dopadající vchodem do jeskyně. Přivřela zdravé oko, aby ho vzápětí polekaně vytřeštila.

„Vidím, že jsi mě poznala,“ konstatoval Roderich lhostejně. „Vrahu,“ vyhrkla. „Jak jsi mě našel?“

Přistoupil o krok blíž a s pobavením sledoval, jak se hořečně rozhlíží, co by mohla použít na svou obranu.

„Neměla jsi s Fenjou,“ začal rozvlekle a s uspokojením si povšiml, že sebou trhla, „pomáhat tomu cisterciákovi z Georghthalu. Neměl na práci nic lepšího, než všude horem pádem vychvalovat vaši pomoc a žádat, aby vám poskytli podporu, pokud o ni požádáte. My samozřejmě víme, že bys to nikdy neudělala. Proto jsem byl vyslán, abych vás našel.“

„Dokončit to, co se vám tehdy nepodařilo?“ zeptala se Runhilda s trpkostí. „Proč nenecháš Fenju na pokoji? Nepředstavuje pro vás žádné nebezpečí.“

„Není na mně, abych to posuzoval,“ odpověděl Roderich ostře.

„Nikdy jsme se nepokoušely o pomstu. To musí uznat i ON.“

„Tvoje chráněnka byla tehdy ještě moc malá. Teď ale vyrostla a může se stát hrozbou. Určitě chápeš, že tomu musíme za každou cenu zabránit.“

Runhilda udělala krok stranou, směrem kde ležely kameny popadané ze skály. Roderich prohlédl její záměr a jedním skokem byl u ní. Strhl ji na zem, ruce jí přitiskl ke skalnaté půdě a obkročmo si na ni sedl. „Co jsi navykládala Fenje?“

„Vůbec nic.“

„A tohle ti mám uvěřit?“ Zesílil stisk na jejích zápěstích.

„U všech svatých, mluvím pravdu. Nezná svou minulost ani původ a neví, že její rodina musela zemřít kvůli chamtivosti.“

„To nebyla chamtivost, to byla spravedlnost,“ vykřikl.

Maličké kapky slin dopadly Runhildě na tvář. Sevřela rty do úzké čárky. Roderich jí jednou rukou stiskl zápěstí